

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.033/2022/4.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Lázár Mariann ügyvéd (címe)

Az alperes:

alperes neve (címe)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Varga István ügyvéd (címe)

A per tárgya:

Elmaradt illetmény, kártérítés

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Gyulai Törvényszék 7.M.70.179/2021/9/I.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes, 7.M.70.179/2021/11.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 23 150 (huszonháromezer-százötven) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 74 075 (hetvennégyezer-hetvenöt) forint másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] Az alperes 2020. augusztus 1-től 2021. április 30-ig tartó időszakban felperest közalkalmazotti jogviszonyban, teljes munkaidőben, szakpszichológus munkakörben foglalkoztatta. A felperes a Komplex egészségfejlesztő prevenciós program keretén belül az egészségfejlesztő iroda munkavégzési helyen látta el a feladatát, kinevezése szerint bruttó 250 000 forint illetményre volt jogosult.

[2] A felek 2021. március 1-jén egészségügyi szolgálati munkaszerződést kötöttek, mely alapján az alperes a felperest 2021. március 1. napjától 2021. április 30-ig terjedő határozott időtartamra egészségügyi szolgálati jogviszony keretében foglalkoztatta, szakpszichológus munkakörben. A munkaszerződésben rögzítették a felek, hogy a besorolás szempontjából a felperes egészségügyi szolgálati jogviszonyának kezdete 2020. augusztus 1., a J/01 fizetési fokozatba tartozik, illetménye havi bruttó 219 000 forint. A felperes a szerződésben meghatározott illetmény vonatkozásában rögzítette, hogy „jogfenntartó” nyilatkozatot tesz. A felperes munkabére 2021. január 1-től kezdődően havi bruttó 250 000 forintban kerül folyósításra.

[3] A felperes határozott idejű egészségügyi szolgálati jogviszonya – a határozott idő lejártával – 2021. április 30-án megszűnt.

A kereset és az ellenkérelem

[4] A felperes keresetében elsődlegesen 925 944 forint elmaradt illetmény, továbbá ezen összeg után 2021. május 4-től a kifizetés napjáig járó időre törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján 100 000 forint egyösszegű, továbbá tárgyalásonként 15 000 forint perköltséget igényelt. Másodlagosan - eshetőleges kereseti kérelemként - jövedelempótló kártérítés címén 754 645 forint megfizetését kérte. A látszólagos tárgyi keresethalmazat körében az elbírálás sorrendjét úgy határozta meg, hogy elsődlegesen az illetménykülönbözet megfizetése címén előterjesztett kereset elbírálását kéri.

[5] Elsődleges keresetével kapcsolatban arra hivatkozott, hogy az alperesnél – mint egészségügyi szolgáltatónál – a közalkalmazotti kinevezése, illetve az egészségügyi szolgálati munkaszerződése alapján szakpszichológus munkakörben dolgozott, és az egészségügyi szolgálati jogviszonyról szóló 2020. évi C. törvény (Eszjtv.) 8. § (3) bekezdése alapján havi bruttó 481 486 forint illetmény, illetve munkabér illette meg. Az alperes havonta bruttó 250 000 forintot fizetett, és ez 231 486 forinttal kevesebb, mint ami neki járna, így négy hónapra összesen bruttó 925 944 forint elmaradt illetménykülönbözete keletkezett.

[6] A jövedelempótló kártérítés címén előterjesztett eshetőleges kereseti kérelmét úgy számította, hogy a 925 944 forintból a társadalombiztosítási járulék 18,5 %-át levonta.

[7] Érvelése szerint az alperes azon intézkedése, hogy az Eszjtv. 1. számú mellékletében foglaltaknál alacsonyabb összegben határozta meg a felperes illetményét semmis. A közalkalmazotti kinevezés és az egészségügyi szolgálati munkaszerződés illetményre, illetve munkabérre vonatkozó része ugyanis jogszabályba ütközik, ami részleges érvénytelenséget jelent.

[8] Az alperes ellenkérelme az elsődleges és az eshetőleges kereseti kérelem vonatkozásában is elutasításra irányult, továbbá 37 732 forint perköltség megfizetésére kérte kötelezni a felperest azzal, hogy az alperesi jogi képviselő áfa körbe tartozik.

[9] Vitatta, hogy a felperes által hivatkozott jogszabály kötelezően meghatározná a felperes illetményét, illetve munkabérét. Állítása szerint attól a munkáltató az Eszjtv. 2. § (2) bekezdése, valamint 8. §-a és a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 45. § (1) bekezdése alapján eltérhetett. Kifejtette, hogy a felperes szakpszichológus munkakört töltött be, azonban a munkáját az (pályázat címe) című pályázat keretében létrehozott egészségfejlesztési irodában végezte. A felperes nem a működési engedélyben meghatározott pszichológusi tevékenységet (szakrendelőben meghatározott időben történő szakrendelés), hanem egy meghatározott célfeladatot látott el a komplex egészségfejlesztő prevenciós program keretén belül az egészségfejlesztési irodában. Az alperesnek a pályázatban jóváhagyott költségvetéshez kellett igazítani a kifizetéseket, amelyek elkülönültek az intézmény költségvetéséből. A pályázati költségvetés alapján a felperes illetménye heti 40 órás munkaidőre, bruttó 250 000 forintba került megállapításra.

[10] Érvelése szerint a felperes kártérítés iránti keresete is teljes egészében megalapozatlan, az alperest nem terheli kártérítési kötelezettség, és nem köteles késedelmi kamattal fizetésére sem.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[11] A Gyulai Törvényszék 7.M.70.179/2021/9/I. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek illetménykülönbözet címén 925 944 forintot és ezen összeg után 2021. május 4-től a kifizetés napjáig járó időre számított késedelmi kamatot, valamint 95 000 forint perköltséget. Megállapította, hogy az 55 557 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

[12] Az ítéletében hivatkozott az Eszjtv. 8. § (3) bekezdésére, a 256/2013. (VII. 5.) Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés c) pontja alapján alkalmazandó 2003. évi LXXXIV. törvény (Eütev.) 11/A. § (6) bekezdésére, valamint az egészségügyi dolgozók és egészségügyben dolgozók jogviszonyával kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 530/2020. (XI. 28.) Kormányrendelet 1. § (2), (7) bekezdésében, Mt. 27. § (1) és 29. § (1), (3) bekezdésében foglaltakra.

[13] Kifejtette, hogy a felperes egyetemi végzettséggel rendelkező, egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy, aki 0-2 év gyakorlati idővel rendelkezik, így az Eszjtv. 1. számú mellékletének bértáblája szerint a részére járó minimális bruttó illetmény havi 481 486 forint.

[14] Megállapította, hogy az illetményre és a munkabérre vonatkozó megállapodás munkaviszonyra vonatkozó szabályba ütközik, az semmis. A semmisség az érvénytelenség egyik formája, ez alapján az érvénytelen illetmény összeg helyett a jogszabályban található minimális havi illetmény összeggel kellett volna a felperes illetményét és munkabérét elszámolni, ez azonban nem történt meg.

[15] A felperes 2021. január 1-től 2021. április 30-ig tartó időszak tekintetében havi bruttó 231 486 forinttal kapott kevesebbet, mint ami őt megilletné, ezért kötelezte az alperest a perrel érintett időszakra mindösszesen 925 944 forint illetménykülönbözet megfizetésére. Kifejtette, hogy az alperes eltérő megállapodás lehetőségével kapcsolatos érvelése, valamint a pályázattal és az azzal összefüggő költségvetés keretében történő foglalkoztatásra való hivatkozása téves.

[16] Rámutatott, a látszólagos tárgyi keresethalmazatban álló jövedelempótló kártérítés címén igényelt marasztalás nem teljesíthető, mert a megállapodáson alapuló illetményfizetésre irányuló alperesi ellenszolgáltatás kötelezettsége elébe lép a felperes eshetőlegesen kártérítési igényének.

[17] A felperes által igényelt perköltséget a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alkalmazásával mérsékelte.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[18] A bíróság ítélete ellen az alperes élt fellebbezéssel, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és a felperes keresetének elutasítását kérte. Kérte továbbá, hogy kötelezze az ítéltábla a felperest 37 732 forint perköltség viselésére azzal, hogy a jogi képviselő áfa körbe tartozik.

[19] Kifejtette, hogy a felperes a munkáját az EFOP-1.8.19-17/2017-00030. azonosító számú, az (pályázat címe) című pályázat keretében létrehozott egészségfejlesztési irodában végezte, heti 40 órában, és a komplex egészségfejlesztő prevenciós program keretén belül látta el munkáját. Nem a működési engedélyben meghatározott pszichológusi tevékenységet látta el, hanem egy meghatározott célfeladatot. Hivatkozása szerint a 2628 FEOR számú pszichológus munkakörbe tartozó feladatok közül a felperes egyet sem látott el, nem vett részt betegápolásban, nem volt hozzáférése a medikai rendszerhez, nem diagnosztizált és nem állapított meg terápiát sem. A pályázathoz igazítva a következő feladatai voltak: egészségpszichológiai tanácsadás, egyéni pszichológiai konzultáció, kiegészítő prevenció, valamint home office-ban a felperes TIE belépési nyilatkozatait digitalizálta.

[20] A pályázat megvalósítása során az abban meghatározott és jóváhagyott költségvetésekhez kellett igazítani a kifizetéseket, és erre már a felvételi eljárás során is felhívta a felperes figyelmét. A felperes kinevezésében is szerepelt, hogy a pályázat a teljes munkaidős szakpszichológus munkakörbe 250 000 forint illetményt határozott meg, és a felek ennek megfelelően állapodtak meg. Kiemelte, a pályázati költségvetés elkülönül az intézményi költségvetéstől és külön béreket határoz meg, ehhez igazodtak.

[21] 2021. március 1-i jogviszonyváltáskor is arra az álláspontra helyezkedett, hogy miután az Egészségfejlesztési iroda pályázati finanszírozású, külön költségvetésű, a felperes részére nem lehet magasabb bért adni.

[22] Vitatta, hogy a jogszabály kötelezően meghatározza a felperes illetményét és attól a munkáltató nem térhet el. Ezzel szemben az Eszjtv. 2. § (2) bekezdését idézve és a 8. § (7) bekezdésének egy részét kiemelve állította, hogy a felek a jogszabály által meghatározott illetménytől eltérhettek, amit az Mt. 45. § által megkövetelt egyező akaratnyilvánítással meg is tette.

[23] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta az Eszjtv. 8. §-át, az Eszjtv. 1. sz. mellékletét, a 256/2013. (VII. 5.) Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés c) pontját, a 2/A. § (1) bekezdését és az 530/2020. (XI. 28.) Kormányrendelet 1. § (7) bekezdésben foglaltakat.

[24] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, valamint az alperes perköltségben történő marasztalását kérte a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján azzal, hogy a felperesi jogi képviselő nem tartozik áfa körbe.

[25] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete helyes, jogszabályoknak megfelelő, ezért az ítélet megváltoztatása nem indokolt.

[26] Hangsúlyozta, az alperes alaptalanul hivatkozik arra, hogy a felperes nem a működési engedélyben megjelölt tevékenységet látta el, hisz kinevezése és munkaszerződése szerint szakpszichológusi munkakört töltött be. A felperes kinevezésében és kilépő papírjaiban is a FEOR 2628 szerinti pszichológus munkakör került rögzítésre, amelynek megfelelően látta el az előírt feladatokat.

[27] Érvelése szerint a jogviszony létrehozásakor a munkáltatónak lehetősége volt arra, hogy a foglalkoztatási jogviszony formáját megválassza, így lehetősége lett volna megbízási jogviszony létrehozására is, azonban a felperessel közalkalmazotti jogviszonyt létesített. A kinevezésében utalás sincs arra, hogy az illetmény tekintetében a felek eltérnének az irányadó jogszabálytól, és arra sincs, hogy az illetmény finanszírozása pályázati forrásból történne, a kinevezésben a „J” fizetési osztály „01” fizetési fokozatába sorolták.

[28] Rámutatott továbbá, hogy az Eszjtv. 8. §-a előírja, hogy az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy illetménye el kell, hogy érje az 1. sz. mellékletben meghatározott összeget, ami kötelező erővel rögzíti az illetmény legkisebb összegét. Ezért az egészségügyi szolgálati szerződése ettől eltérő rendelkezése érvénytelen, helyette jogszabályban írt minimális illetményt kell figyelembe venni.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[29] Az alperes fellebbezése alaptalan.

[30] Az ítéltábla – az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülmény fennálltának hiányában – felülbírálati jogkörét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 371. § (1) bekezdése alapján az erre irányuló fellebbezési kérelemre és fellebbezési ellenkérelemre azok korlátai között gyakorolta figyelemmel arra, hogy ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 370. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megírott tartalmi követelmények körében előadottak.

[31] Az elsőfokú bíróság ítélete érdemben helyes.

[32] A fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra figyelemmel az ítéltábla az alábbiakat emeli ki.

[33] Helytelenül hivatkozott az alperes arra, hogy a felperes nem pszichológusi tevékenységet látott el. 2020. augusztus 1. napjától ugyanis az alperes nevezte ki a felperest szakpszichológus munkakörbe. A felperes munkakörét a foglalkozások egységes osztályozási rendszere (FEOR) kód szerint is meghatározta. A kinevezésben feltüntetett FEOR 2628 kód alá tartozó pszichológus munkakör definíciója szerint a pszichológus az emberek mentális állapotát, illetve egyének és embercsoportok magatartását vizsgálja, a megszerzett ismereteket az egyéni, társadalmi, nevelési, foglalkozási beillesztés és fejlődés elősegítésére alkalmazza. A felperes alperes által megjelölt feladatai pedig – egészség pszichológiai tanácsadás, egyéni pszichológiai konzultáció, kiegészítés prevenció – e meghatározásnak megfeleltek.

[34] A felperes munkakörének megnevezése, a munkakör FEOR kódjának meghatározása, valamint az alperes által meghatározott feladatok tehát alátámasztják, hogy a felperes pszichológus munkakört látott el.

[35] Az a körülmény, hogy a felperes ezen tevékenységét az (pályázat címe) című pályázat keretében létrehozott egészségfejlesztési irodában végezte, valamint hogy a foglalkoztatására pályázattal összefüggésben került sor, nem releváns. A közalkalmazotti jogviszonyban, illetve 2021. március 1-től az egészségügyi szolgálati jogviszonyban ugyanis az alábbiak miatt nem ennek, hanem annak van jelentősége, hogy a felperes felsőfokú végzettséggel, szakpszichológus munkakört látott el.

[36] Az alperes tévesen értelmezte az Eszjtv. 2. § (2) bekezdését, a 8. §-át, valamint az 1. számú mellékletében foglaltakat.

[37] A 2021. március 1-jén hatályos Eszjtv. 8. § (3) bekezdésének első mondata szerint az orvos, szakorvos, fogorvos, szakfogorvos, gyógyszerész, szakgyógyszerész, továbbá a Kormány rendeletében meghatározott munkakörben foglalkoztatott, egyéb, nem egészségügyi egyetemi végzettséggel, valamint nem egészségügyi egyetemi végzettséggel és egészségügyi felsőfokú szakirányú szakképesítéssel rendelkező egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy illetménye el kell hogy érje az 1. mellékletben az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy fizetési fokozatához meghatározott összeget, és nem haladhatja meg a Kormány rendeletében meghatározott összeget, ennek hiányában a fizetési fokozathoz az 1. mellékletben meghatározott összeg százhusz százalékát.

[38] Az alperes által hiányosan felhívott 8. § (7) bekezdése helyesen azt mondja ki, hogy az 1. § (3) bekezdés b) pontja szerinti egészségügyben dolgozó személyek illetményét – a (2) bekezdés keretein belül – a felek szabad megállapodása határozza meg az Mt. munkabérre vonatkozó rendelkezéseinek figyelembevételével.

[39] Az előbbi jogszabályi rendelkezésben említett 1. § (3) bekezdés b) pontja pedig tovább utal az Eütv. 4. § b) pont szerinti egészségügyben dolgozóra. Lényeges, hogy a 4. § különbséget tesz az egészségügyi és az egészségügyben dolgozó között, utóbbit ekként definiálva: az a) pont hatálya alá nem tartozó, egészségügyi szolgáltatóval a szolgáltató működőképességének, illetve egészségügyi szolgáltatások üzemeltetésének biztosítása céljából munkavégzésre irányuló jogviszonyt létesítő személy. E személyek tehát azok, akik nem minősülnek a 4. § a) pont szerinti egészségügyi dolgozónak. A 4. § a) pontja szerint pedig az egészségügyi dolgozók közé tartozik minden egészségügyi tevékenységet végző természetes személy.

[40] A jogszabály szövegéből tehát egyértelműen kiderül, hogy az Eszjtv. 8. § (7) bekezdése az illetmény felek szabad megállapodásával történő megállapítását azokra az egészségügyben dolgozóakra vonatkozóan engedélyezi, akik a szolgáltató működőképességének, illetve az egészségügyi szolgáltatások üzemeltetésének biztosítása céljából létesítettek munkaviszonyt és nem végeznek egészségügyi tevékenységet, sőt nem is

közreműködnek abban. A felperes azonban nem tartozik az Eszjtv. 8. § (7) bekezdésével érintettkörbe.

[41] Helyesen állapította tehát meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes illetményét az Eszjtv. 8. § (3) bekezdése alapján kellett megállapítani. Ehhez kapcsolódóan a 256/2013. (VII. 5.) Kormányrendelet 1. sz. mellékletének 3. pontja határozza meg a felsőfokú végzettséggel betölthető munkaköröket. A 3.1. alpont a pszichológus munkakört ebbe a körbe sorolja, ezért a felperes az Eszjtv. 8. § (3) bekezdése alá tartozó egészségügyi felsőfokú szakirányú szakképesítéssel rendelkező egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy.

[42] Az előbbieket alapján helyesen alkalmazta az elsőfokú bíróság az Mt. 27. § (1), valamint az Mt. 29. § (1), (3) bekezdését, melyből kiindulva – az érvénytelenség jogkövetkezményét alkalmazva – helyesen állapította meg, hogy a felperest – a jogszabályban található bértábla szerint – megillető minimális havi illetményösszeg 481 486 forint, a felperesnek ténylegesen megfizetett és az őt megillető illetmény különbözete pedig havonta 231 486 forint, amely a 2021. január 1-től április 30-ig tartó időszak tekintetében 925 944 forintot jelent.

[43] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges tényállást kellő mértékben feltárta, azt a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg és abból helytálló következtetésre jutott, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[44] A felperes a másodfokú eljárásban a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a alapján igényelt perköltséget, amelyet a 925 944 forintos pertárgyérték alapján az IM rendelet 3. § (1), (2) és (5) bekezdése szerint került megállapításra, a viseléséről történő döntés pedig a Pp. 83. § (1) bekezdésén alapul.

[45] A 925 944 forintos pertárgyérték figyelembevételével az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. §-a alapján a másodfokú eljárási illeték 74 075 forint, amely az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján marad az állam terhén.

Szeged, 2022. december 12.

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.

Dr. Gál Attila s.k.

Dr. Bálint Attila s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró